

KINH ĐẠI PHƯƠNG QUẢNG PHẬT HOA NGHIÊM

QUYỂN 28

PHẨM NHẬP BÁT TƯ NGHÌ GIẢI THOÁT CẢNH GIỚI PHỔ HIỀN HẠNH NGUYỄN (Phần 28)

Bấy giờ, Đồng tử Thiện Tài thưa với Thích nữ Cù-ba:

–Bạch Thánh giả! Thánh giả đạt được môn giải thoát này bao lâu rồi?

Cù-ba bảo:

–Này thiện nam! Ở thế giới trải qua số kiếp nhiều như số cực vi trần nơi trăm cõi Phật, có kiếp tên là Tối thắng hạnh, thế giới tên Thắng vô úy. Trong thế giới ấy, có bốn đại châu, tên là Thường cụ chúng lạc diêm-phù-đề; ở đó có thành phố lớn tên là Đại thọ diệu cao cát tường, là thành phố đứng đầu trong tám mươi bốn ngàn ức thành phố lớn khác. Thời bấy giờ, thành phố này lại có tám mươi bốn ngàn ức thành ấp làm quyển thuộc; trong các thành ấp ấy, tất cả đều được trang trí nghiêm túc, đều rất thanh tịnh; trên mặt đất trải đầy ngọc báu lưu ly; bao bọc chung quanh các bức tường là bảy lớp châu báu; ở trên được che phủ bằng lưới báu, có ánh sáng, hình ảnh, màu sắc lẫn vào nhau; dọc tường báu, có hào báu bao bọc chung quanh, dưới đáy toàn cát vàng, nước thơm tràn đầy; hoa Ưu-bát-la, hoa Bát-đầu-ma, hoa Câu-vật-đầu, hoa Phân-đà-lợi đầy khắp nơi mặt nước; ở mỗi con sông tự nhiên có rất nhiều lan can báu và các lưới báu trang nghiêm ở hai bên bờ; khoảng giữa mỗi con sông lại có cây Đa-la báu, bảy lớp vây quanh, lại có các cây báu trang nghiêm tự nhiên, có các báu Anh lạc rũ xuống, vải lụa mịn treo khắp, lưới báu bằng vàng ròng, phủ đầy bên trên. Những thành ấp ấy là nơi nhiều người qua lại, có những con đường rộng tới tám bước chân, dùng đủ các loại báu đẹp nhất để trang nghiêm đan xen ở khoảng giữa, phát ra ánh sáng, soi tỏ khắp nơi; lại có vô lượng các Tiên, cầm giữ những minh chú, thân tướng đoan nghiêm thanh khiết, giống như trời Tự tại, tuần hành khắp nơi để bảo vệ chúng sinh. Ở khắp nơi đều có vô lượng các vườn, các hoa viên làm chỗ giải trí, hoa quả trong các rừng cây luôn có đầy đủ; có nhiều loại chim cùng nhau cất tiếng hót vang, bay về tập hợp ở đó, vui đùa không sợ gì cả. Lại có rất nhiều những nam nữ, thanh tịnh, đẹp đẽ và đáng yêu, tới lui nơi những hoa viên ấy; thân họ toát ra hương thơm dịu xông khắp mọi nơi. Chư Thiên ngày đêm thường làm mưa các loại hoa đẹp đủ trăm ngàn màu sắc, rực rỡ tung rải ngổn ngang. Ở thành ấp đó, nơi nơi đều có trăm ngàn Thần đất làm nhiệm vụ bảo vệ. Những gì có nơi trong ngoài thành ấp ấy như rừng cây có nhiều báu anh lạc, treo rũ xuống, các lưới báu kết những chuông nhỏ, tất cả đều rất trang nghiêm, chỉ cần ngọn gió nhẹ thổi qua, sẽ xuất hiện đủ các loại âm thanh pháp diệu, nếu được nghe thì sinh tâm vui thích; phiền não tiêu trừ, thân ý sạch trong, pháp hỷ tràn đầy; đối với Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, đạt được không thoái chuyển, tất cả những hạnh nguyện Phổ hiền, thường được khen ngợi là công đức vi diệu. Bấy giờ, có vua tên Vi Tài Chủ thường dùng chánh pháp để giáo hóa, điều phục, thống lĩnh cả đất nước; có tám vạn bốn ngàn phi tần thể nữ, có hơn năm trăm quan phụ tướng đại thần giúp việc; năm trăm người con của vua,

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

sức lực, sắc tướng đầy đủ, hình trạng đoan nghiêm, dũng mãnh không biết sợ, có khả năng hàng phục giặc thù. Vua có phu nhân tên Liên Hoa Cát Tường Tạng đức hạnh hơn người, dung mạo bậc nhất, sinh được thái tử tên là Oai Đức Chủ uy nghiêm chánh trực, đặc biệt khác thường, ai thấy cũng đều vui, có đầy đủ ba mươi hai tướng tốt, đó là:

Dưới bàn chân bằng phẳng đầy đặn giống như đá chiếc hộp.

Có ngàn nét vẽ giống hình bánh xe đầy ở bàn chân.

Chân tay mềm dịu giống như hoa dương liễu.

Trong các kẽ tay kẽ chân da mịn màng giống lụa làm thành lưới.

Gót chân tròn đều.

Mu bàn chân nổi cao đều đặn, tất cả thân đều tương xứng sáng trong, sạch, đẹp.

Hai bắp chân tròn đầy như Tiên lộc vương.

Cánh tay dài xuống quá đầu gối, giống vòi voi.

Năm căn ẩn kính.

Những lỗ chân lông đều toát ra màu xanh.

Các lông trên mình đều uốn về bên phải.

Xoắn hoa văn đều đặn.

Thân thể màu vàng trơn mịn sáng chói không chút bụi nhơ, ai cũng có thể soi mình trên đó.

Lòng hai bàn chân, lòng hai bàn tay, hai vai và đỉnh đầu, bảy chỗ ấy đều đầy đặn.

Hai vai tròn tựa cân xứng, xương không lộ ra.

Thân thể cân xứng như cây Ni-câu-đà.

Cằm, má, ngực và ức giống như sư tử.

Cổ có ba ngón đầy đặn màu xanh sẫm ánh đỏ.

Chung quanh thân thường có ánh sáng tỏa ra một tầm tám thước.

Có bốn mươi cái răng.

Răng trắng trong, đều nhau và khít khao.

Lưỡi đỏ hồng, rộng dài phủ mặt.

Giọng nói âm vang như Phạm thiên, người nào được nghe đều cảm thấy tươi vui.

Mắt xanh biếc, tề chỉnh không loạn, trên dưới nhìn không chớp.

Lông mi giống như Ngưu vương, xanh trắng rõ ràng.

Khuôn mặt tròn đầy giống như Tịnh nguyệt.

Lông mi uốn khúc như cây cung Đế Thích.

Lông trắng sáng trong xoắn hết về bên phải.

Trên đỉnh đầu có cục thịt nổi cao, giống như lọng trời...

Các tướng tốt này làm cho thân tướng thêm trang nghiêm.

Thiện nam! Lúc này thái tử được vua cha dạy dỗ, có hai mươi ngàn thể nữ làm con hầu, tất cả đều là quyến thuộc, sau trước vây quanh, từ cung điện đi ra khỏi thành; đến thẳng vườn Quang minh vân phong đại hương nha; để dạo chơi, xem cảnh và vui đùa thái tử đi trên chiếc xe báu làm bằng gỗ Diêm-phù-đàn tốt nhất; xe được trang trí oai nghiêm, thế gian không gì sánh bằng. Bánh xe làm bằng kim cương đại diệm; bầu giữa bánh xe làm bằng kim cương thiên diệm, trong hòm xe có nhiều hương báu ma-ni; gỗ chiên-đàn tốt đẹp nhất trang sức các chỗ ngồi; rất nhiều lưới hoa báu phủ đầy ở trên tòa Sư tử được trang nghiêm lộng lẫy bằng báu chúa ma-ni, năm trăm thể nữ, mỗi người đều cầm dây báu kết liền trục xe, làm cho nó di chuyển, không chậm cũng không nhanh, tất cả cùng nhau đi tới. Ngựa tốt ngàn con hộ giá xe vua, sau trước cùng đi. Các lọng được

làm bằng ngọc lưu ly trắng, ngọc báu chúa ma-ni. Chính vì trang sức bằng ngọc ma-ni bảo vương mà lộng phóng ra bất tư nghì những màu sắc có ánh sáng trang nghiêm hiem có; ngọc lưu ly xanh biếc, ngọc báu đẹp ma-ni và đủ các loại hình góp phần tạo thành những cái cán lọng, khiến cho người cầm giữ nó, dễ dàng đưa lên cao để che phủ; trăm ngàn vạn người cầm giữ các lọng báu đó; trăm ngàn vạn người cầm giữ các cờ báu; trăm ngàn vạn người cầm giữ các phướn báu; trăm ngàn vạn người hòa tấu âm nhạc; trăm ngàn vạn người tung hoa báu; trăm ngàn vạn người cầm các lư hương, đốt đủ các loại hương; vây quanh sau trước, tuần tự mà đi. Đường đi bằng phẳng, rộng rãi; có tám ngã tư thông thương, sắp xếp ngay ngắn; dùng những tạp báu làm ranh giới; cát vàng rải khắp, có đủ loại hoa báu được tung lên cao để cúng dường; có những hàng cây báu đủ loại lẫn lộn và những lan can báu. Ở khoảng không gian của tám ngã tư, các lối chuông đẹp, đủ loại, được sắp xếp ngang dọc, có thứ lớp, rũ xuống, các dải lụa và tơ năm sắc treo lơ lửng khoảng giữa các cây; tất cả được trang hoàng hết sức rực rỡ. Bên đường đi, chỗ nào cũng có các nhà nghỉ, các trạm phước, nhiều lầu gác báu, nhiều kho chứa lớn, lần lượt nối tiếp nhau, đầy đó chứa đầy; những trân châu, ngọc quý, của cải, vật dụng, tất cả thật là đầy đủ. Những châu báu anh lạc dùng để trang trí được tích chứa ở đó, hoặc trữ những tơ lụa năm sắc tốt đẹp nhất dùng để may mặc, hoặc có đủ các món ngon thượng hạng dùng cho việc ăn uống, hoặc các thứ hương hoa, vật dụng tư riêng dùng cho thân thể; hoặc gia súc, voi, ngựa đủ loại chất đầy trong các xe báu; có những người nữ đoan trang, cùng các đầy tớ nhỏ, được phân công trông coi, họ đã khéo làm quen được những phép tắc, những lễ nghĩa ở thế gian, họ rất thành thạo những việc làm được giao; các chúng sinh, nếu có đến cầu xin, thì tùy nghi mà cho, miễn sao ý nguyện của họ được thỏa mãn.

Bấy giờ, ở trong đô thành Đại thọ diệu cao cát tường, có một bà mẹ tên là Thiện Hiện, bà có người con gái nhỏ, tên là Cụ Túc Diễm Cát Tường; tâm nguyện chánh trực, bao dung; sắc tướng trang nghiêm, thanh khiết, còn nhỏ nhưng làm được nhiều việc, biết tu sửa điểm yếu để làm việc cứu giúp, tất cả như có sẵn đầy đủ trong cô. Mắt và tóc một màu xanh biếc, lời nói giống như Đức Phạm thiên, sạch trong, dịu dàng, tốt đẹp, trí tuệ sáng suốt, được nhiều người tôn trọng; giỏi khéo nhiều ngành nghề, tinh thông tranh luận, cung kính chuyên cần, không biết biếng lười; bản chất ngay thẳng, hòa nhã; ít ham muốn, suy nghĩ thì nhún nhường, hiền từ thương người, không hại ai bao giờ; đầy đủ tánh hổ thẹn, không đua nịnh, không kiêu ngạo; ý chí sâu dầy, rộng lớn, không ai sánh bằng; cô cùng với mẹ đi trên chiếc xe báu đẹp, dẫn theo các quyến thuộc và vô lượng các thể nữ, sau trước vây quanh, cùng nhau ra khỏi đô thành, để dạo chơi, ca vịnh; cứ theo con đường mà đi tới, phía trước là đoàn của thái tử. Khi đã gặp thái tử, cô tấu lên nhiều kiểu nhạc, cao giọng mô tả bằng những ngôn từ, tỏ bày tâm ưa thích, nên thưa với mẹ:

–Lành thay! Thưa mẹ hiền! Tâm nguyện con là được cung kính thờ phụng người ấy, nếu không toại nguyện, con sẽ tự vận.

Lúc này, bà mẹ Thiện Hiện mới bảo cô gái:

–Này con! Con không nên có những suy nghĩ như vậy. Vì sao? Vì bậc Nhân giả ấy là thái tử con vua; có đầy đủ tướng tốt của Chuyển luân vương, chẳng bao lâu sẽ nối nghiệp cha, kế vị ngôi vua.

Khi ấy, có người nữ báu, bỗng nhiên xuất hiện, từ trên hư không bay đến, có nhiều oai đức, nói với cô gái: “Ta cũng như cô, hiện nay thuộc dòng dõi thấp kém, không thể

là duyên phận, chuyện này thật không thể được; chớ nên để tâm đến ”. Nhưng người thiếu nữ này, tâm đã nhất quyết, vững chắc, nhất quyết không bỏ ý định kia.

Bấy giờ, ở bên đường, nơi vườn hoa Hương nha vân phong, có một đạo tràng tên là Pháp vân quang minh, ở đó Như Lai hiệu là Thắng Nhật Thân đã thành tựu được Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác được hơn bảy ngày. Còn cô thiếu nữ ấy, vì ngắm cảnh đạo chơi nên quá mỗi mệt nên đã từ từ ngủ thiếp tự lúc nào. Đức Như Lai kia ở trong giấc mộng của cô gái, liền hiện thân thông biến hóa, theo mộng mà hiểu là đời trước, cô gái này làm Thiên sứ, bảo vệ những thân hữu của Bồ-tát. Bèn đứng trong hư không, nói vào giấc mộng của cô thiếu nữ ấy: “Ta là Như Lai Thắng Nhật Thân, nơi vườn hoa Hương nha vân phong ở bên đường, trong Bồ-đề đạo tràng Pháp Vân Quang Minh, đã thành tựu Chánh đẳng Chánh giác được bảy ngày, có các chúng Bồ-tát vây quanh trước sau; cùng chúng Thiên, Long, Dạ-xoa, Càn-thát-bà, A-tu-la, Ca-lâu-la, Khẩn-na-la, Ma-hầu-la-già, các vua cõi trời Phạm thiên, trời Tịnh cư hợp cùng hết thảy các vị chủ sông, chủ biển, chủ đất, chủ nước, chủ gió, chủ lửa, chủ núi, chủ thành, chủ vườn, chủ đước, chủ rừng, chủ ruộng lúa, chủ phương hướng, chủ không trung, chủ ngày, chủ đêm... tất cả đem thân đến đây làm Thần ở đạo tràng này, cùng các nam nữ quyến thuộc, là muốn được thấy Phật thuyết pháp để lãnh hội, vì vậy họ đều đến tập hợp. Hôm nay, người cũng nên gần gũi để cung kính đảnh lễ”.

Lúc này, cô gái tên Cụ Túc Diễm Cát Tường từ trong mộng, chính mắt trông thấy những thân thông biến hóa của Phật, lại được công đức của Phật gia hộ, khiến tâm không sợ hãi, an ổn và vui thích, dùng tâm đời trước, dựng cảnh ái mộ thái tử cho hiện ra trước mặt, rồi nói kệ rằng:

*Thân ta đoan chánh không gì bằng
Trí tuệ, sắc tướng đều viên mãn
Ngôn từ, lễ nghĩa đều thông đạt
Công đức tiếng tăm vang khắp chốn,
Vô lượng chúng sinh ở thế gian
Thấy thân ta, thấy đều thanh đấm
Ta đối với họ luôn trong sạch
Nên chẳng để tâm sinh ái nhiễm,
Tâm ta tất cả không yêu ghét
Cũng lìa ngu si và sân hận
Chỉ có Từ bi và thanh tịnh
Đem lợi ích rớt ráo muôn loài,
Hôm nay lúc ta gặp thái tử
Công đức: Cao tốt, tướng: Trang nghiêm
Tâm đại Hỷ chạy khắp toàn thân
Các căn vui vẻ muốn gần gũi
Sắc như ánh sáng báu, tịnh diệu
Lông tóc xanh trong, xoáy bên phải
Mũi cao dài thẳng thêm trang nghiêm
Trán rộng bằng phẳng, mi nhỏ khúc
Thân như vàng ròng, báu đẹp tự
Tướng tốt soi sáng không gì bằng
Mắt sáng rộng dài tựa sen xanh*

Răng trắng, khít đều, như ngọc, tuyết
Mặt tròn như trăng, má sứt tử
Môi miệng một màu như đá đỏ
Chỉ để nói lời chánh pháp thôi
Nguyện Đấng Tối Thắng, thương nhận ta
Tướng lưỡi rộng dài và mềm dịu
Màu đồng đỏ, chiếu ánh sáng báu
Tiếng như trời Phạm vang Ca thân
Chúng sinh nghe được đều vui thích
Hoặc nói cười lời lẽ đẹp thanh
Oai quang che chúng đức khó lường
Diện mạo đẹp vui tự trang nghiêm
Đều khiến người nhìn, không chán đủ
Tâm không nhiễm cấu, thân trong sạch
Sự trang nghiêm ba hai tướng ấy
Sẽ là Luân vương thế giới này
Cúi xin rủ tâm Từ thọ nhận.

Bấy giờ, Thái tử Oai Đức Chủ, vì đối với sự có mặt của người nữ ở thế gian tạo nhiều lỗi lầm; gây chướng ngại cho sự an lạc của thế gian và xuất thế gian, cho đến có thể làm cản trở đạo Vô thượng Bồ-đề; nên ở giữa chúng hội, liền vì người nữ trẻ mà nói kệ rằng:

Thế gian vọng chấp các họ tộc
Yêu kính vui thích, chỉ nữ nhân
Những bậc Tối thắng, không so sánh
Có thể chỉ là chỗ bạn lành
Báu của người nữ là thứ nhất
Cũng là nhân giải thoát trời người
Kế tục giống loài thân công đức
Trí thế, nói rằng nữ trên hết
Tất cả phiền não làm khổ tâm
Bao nhiêu oan trái thúc ép thân
Vợ yên sẽ khiến được sạch trong
Vì như nắng hạn gặp mưa lành
Tâm phàm phu đắm những bực, lo
Như gặp bệnh nặng thêm ràng buộc
Nhún mình đua nịnh lấy làm vui
Đối cho trừ lo, thuốc tốt nhất
Chúng sinh tà kiến, đều nghĩ vậy!
Người nữ đúng là nhân thế gian
Sinh thành, trưởng, dục: Phược trang nghiêm
Trời đất đổi thay không hơn được
Nghệp thế khổ nhọc chỉ do nữ
Khuyên chồng làm khắp các việc lành
Khiến các con chuyển ý làm theo
Là nữ không nhiễm tâm người khác

Kẻ trí cho đó là phiến não
Tất cả nghiệp tội do nữ sinh
Tộc họ thấp hèn mà làm vợ
Không qua nổi lời ác thế gian!
Tánh nữ nhân hay chấp điều xấu
Vững vàng như đất khó thể dời
Chỉ theo phú quý và vinh lạc
Nghèo hèn suy kém đều từ bỏ.
Tiên oai đức lớn, có năm thông
Thần thông thoái mất do người nữ
Tự tại tùy ý giảm lên đầu
Vương nữ có thể chuyển vắng lặng
Diễm ma làm vua chết vì gió
Cũng như ốc tiêu nơi đáy biển
Lửa cháy đen, rắn, đao: Độc được
Nữ nhân làm hại hơn như thế
Kính tâm cấp đủ của cải báu
Ngay thẳng phụng thờ không trái ý
Trí tuệ có lúc cũng cứng mềm
Những không thể biết tâm người nữ
Thấy họ khóc cười chẳng biết đâu.
Tâm dẫn dụ đủ trò huyễn ảo
Làm dáng mê hoặc đấng nam nhi
Tâm chứa bướng, không thềm biết đến
Không có mà nói là chân thật
Rất thật lại nói là hư vọng
Thường như thú dữ hại chúng sinh
Chao ôi! Trượng phu chẳng ở cùng
Lâu ngày gặp việc thêm kiêu mạn
Trái duyên tạm gặp ác vẫn tăng
Hết thấy thời gian ra hoặc ở
Lấn hiếp với chồng chẳng hổ thẹn
Như lửa đốt củi, sao cho đủ
Như biển gom sông, khi nào đầy
Diễm ma không chán giết chúng sinh
Tâm người nữ muốn nam cũng vậy.
Người nữ không xét xem dòng họ
Lớn, nhỏ, sang, hèn và đẹp xấu
Chỉ đeo đuổi cầu hết thấy nam
Dục tình phóng túng không mỗi chán
Người nữ chí dục không sao đủ
Không ít lần từng do tâm chồng
Như trâu hoang đi về tự tại
Như cỏ mới, cứ thế mà ăn.
Tuổi trẻ sắc thịnh, tâm luôn đổi

Sang giàu tùy chồng phó thác cho
Dư thừa thì ăn sung mặc sướng
Thường nguyện khổ nghèo tùy tự ý
Những việc cúng dường đều đủ cả
Xoa hương tắm gội, thật trang nghiêm
Chưa từng hổ thẹn, ân trọng phu
Nghĩ tà, ý thả, tâm không dứt
Hoặc nhiễm lời yêu, lời xót thương
Đầu lưỡi phát sinh toàn cam lộ
Trong tâm độc hại, ác càng nhiều
Lời người nữ vì thế khó tin
Người nữ xen vào dòng họ chồng
Tạm làm đẹp lòng khi cùng ở
Cha mẹ anh em rất oán giận
Tất cả bên chồng đều lia bỏ
Đẹp mặt bên ngoài, tâm xu nịnh
Hết thấy sai lầm chứa đầy bụng
Không nên xét xem trong chốc lát
Huống chi lời ác lại thấm lâu.
Người nữ đối với hết mọi nơi
Đề phòng tai họa và nghi ngờ
Một khiếm khuyết cũng bị xem nhẹ
Thương phong bại tục, vứt bỏ khắp
Người nữ tuổi nhỏ và trung niên
Kịp khi đến già, hơn trăm tuổi
Dòng họ nội ngoại đều vinh hiển
Đó là điều người phải phòng lo.
Tại nhà, nữ nhân tùy cha mẹ
Đến thì phải sự lại theo chồng
Chồng chết, theo con khỏi ngờ vực
Do vậy, thường cho mất tự tại
Xuất gia, bỏ dục, tu vắng lặng
Tâm tư nữ cảnh chẳng Thánh hiền
Như áo cấu nhiễm hoa cỏ thơm
Người trí thường cười kẻ lia thiện
Như tù đợc tha lại muốn vào
Như gặp kẻ cuồng, phải giữ mạng
Hết bệnh rồi, nhớ bệnh làm gì
Bỏ nghĩ nữ, nữ không còn nữa
Như nước lã trong, rồng đến ở
Như mãnh thú trốn trong hang sâu
Nữ nhân dấu tu giới, định, niệm
Bậc trí quán sát cũng như vậy
Trí nhân tà phải nuốt sắt nóng
Không để nữ sắc loạn tâm mình

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Giới, định, tuệ biến khắp thành oán
Tư duyên vắng lặng đều vứt bỏ
Nữ nhân không xét nơi thắng tộc
Điềm lành sang giàu vang danh trí
Tuy cầu nhiệm dục, tâm không khác
Làm sao gần gũi người trí sáng
Được trụ các thiền uy lực thêm
Sức mạnh có thể sát Tiên vương
Còn nếu nữ sắc nhiều tâm mình
Điều phục công đức sẽ thoái mất
Voi ngựa tranh nhau như đánh trận
Mất thân qua biển, báu sao gom
Dòng họ tốt xin làm đầy tớ
Làm điều phi pháp đều do nữ
Khó thấy nữ nhân tình vui, giận
Nhiễm tà tâm trù tính không cùng
Thế gian xưng gọi người có trí
Phải biết được tâm của nữ nhân
Thần tiên, Ngũ thông và Thiên chủ
Đều biết biển lớn nước ít nhiều
Cả đời tính toán chẳng thể rõ
Ý nữ nhân, mỗi người đều khác
Lời nịnh: Ngọt như mật, vui tai
Tâm như gươm bén hại đến người
Khéo làm loạn ý đoạt nhân tâm
Tâm ác, mưu bày là các độc
Nữ nhân có sắc hay không sắc
Đi, đứng, nằm, ngồi đều đáng ngờ
Nữ nhân hiện tà làm ngu trí
Thấy họa hình nữ cũng thêm ghét
Như trẻ ngu thích vịn cành độc
Điên loạn muốn ở hang rắn độc
Kẻ cuồng ôm giữ sắt nóng cháy
Gần gũi sắc nữ quả hơn đày
Đắm chìm nữ sắc tâm say mê
Vỡ thân, trái ý, giận, độc hại
Lại sợ nữ nhân lúc buồn vui
Người trí làm sao gần gũi được
Người nữ pháp ác đầy ở tâm
Như sông sâu giao long đến ở
Không thấy sức mạnh dòng họ sắc
Tùy tâm ham muốn chẳng phải trái
Tâm nữ như gió lớn bất định
Như phù vân, điện chớp, qua nhanh
Trăm năm sở dục bày ra đủ

Ân trọng phu, niệm nhỏ, chưa từng
Có đức: Bất kính; vô đức: Khinh
Ghét nghèo thích giàu, chết vì tham
Lời đẹp dưỡng kính, tặng cao ngạo
Của cải thiếu thốn, thật vô tâm
Rắn rít, hoa độc, loài sói dữ
Một đời phải chịu đội thương đau
Càng gần nữ sắc càng hơn thế
Thân công đức đời sau luôn hại
Nữ nhân khéo dệt chuyện thị phi
Ly gián sáu thân và bè bạn
Giỏi che lỗi mình, chỉ lỗi người
Tất cả lo toan đều do nữ
Nữ tâm bất định như vượn khỉ
Cho mình lỗi ít, ân mau quên
Chồng ngu kính việc gọi tôn sư
Như tớ, hầu, chủ, tình không trọn
Nữ tánh như sông, nước đầy tràn
Nổi trôi pháp thắng, hoại đa thân
Như dòng chảy xiết, sạt lở bờ
Nữ nhân hại thiện, tội cũng vậy
Lưới dục nữ nhân sâu, chắc, dày
Hiện ra hành động, không cần thẹn
Nói, cười, mừng, cãi, tâm không khác
Giàu sang luôn là những say mê
Nữ nhân nhiễm ái do vọng khởi
Như cây không rễ muốn sống lâu
Sắc tàn, ái dứt trong phút chốc
Tư tình vốn có cũng tiêu tan
Dục ái nữ nhân chỉ khoảnh khắc
Tâm, ngữ, tín nhiễm tà, khó nương
Hoặc khi giữ kỹ hơn châu báu
Hoặc sinh chán bỏ như cỏ hôi
Voi chúa có sức tự nhổ cây
Sắc nổi như mây trắng hư không
Nữ tượng làm tâm voi chúa say
Tất cả tùy người mà điều phục
Bồ-tát lấy pháp thu nữ nhân
Phải thường truyền dạy tâm xa lìa
Những lúc quá lắm nên gần gũi
Như chim gãy cánh chẳng thể bay
Chí thú nữ nhân thường thấp kém
Như sông chảy đến phá lở bờ
Điều đó sẽ khiến suy pháp thiện
Hủy diệt dòng dõi cũng từ đây

Nữ nhân phô trương lười dục ái
Là để sẵn lòng các ngu phu
Chúng sinh đắm dục ở thế gian
Như cá bị câu làm thức ăn
Người trí thấy biết gốc không sạch
Ngày đêm chín lỗ thấy đều như
Như vậy nên chán lia thân nữ.
Vì sao mà lại sinh tham đắm?
Thân nữ hư huyễn như bọt nước
Lão, bệnh, tử khổ dựa nơi đó
Nhóm chứa đầy như hơn núi cao
Vì sao mà lại sinh tham đắm?
Hết thấy âu lo và khiếp sợ
Đều từ sắc nữ mà sinh ra
Nếu biết xét xem, không tham đắm
Thì giải thoát được lo, sợ hãi
Cho nên người trí đừng quán nữ
Nếu phải quán thì dùng tâm Từ
Tưởng như là mẹ và chị em
Rồi tùy mà nói pháp vô tham
Thân nữ nhân trong ngoài đều rõ
Là chỗ sinh ra đủ loại như
Cớ sao cứ nghĩ cảnh lửa dục
Đốt thiêu lụy các kiếp căn lành!

Lúc ấy Thái tử Diệu Oai Đức Chủ, thuyết xong kệ này, liền nói với Đồng nữ Cụ Túc Diễm Cát Tường:

–Người nữ kia, cô là ai? Ai là người đầu tiên cô có quan hệ, tùy thuộc? Vì ai mà bảo vệ? Nếu đã có người hệ thuộc, tất nhiên ta không thể thu nhận cô.

Nói rồi, Thái tử dùng kệ để hỏi:

Thân cô đủ thanh tịnh, công đức
Sắc tướng đoan nghiêm thật tốt đẹp
Ta nay hỏi cô nên đáp thật
Khi xưa cô sinh và ở đâu?
Cha mẹ thân thuộc còn những ai
Hiện nay cô đang ở cùng ai
Nếu đã phó thác cho người khác
Tất nhiên ta không thể thu nhận,
Cô không đem của cải cho người
Cô không vô tâm hại hữu tình
Cô không có hạnh tà nhiễm tâm
Thế cô dựa lời nào để trụ,
Cô không ly gián những bạn bè
Mà miệng nói toàn những lời xấu
Giả dối, vô nghĩa hại chúng sinh
Tham cầu cảnh giới toàn ganh ghét,

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Với người, cô không sinh tức giận
Mà đem tà hiểm tự buộc mình
Không nịnh hão, dối lừa thế gian
Có tạo tướng, tránh xa nghiệp nặng?
Có tôn trọng mẹ cha, sư trưởng
Có cung kính hết thầy bạn lành
Thấy người khốn khổ và nghèo nàn
Có khởi tâm Từ làm lợi ích?
Nếu có hết thầy Thiện tri thức
Chỉ dạy cho cô pháp chân thật
Nên dùng tâm vững chắc tin vui
Cung kính chuyên cần tu cúng dường,
Cô nên yên vui nơi chư Phật
Và tôn trọng các vị Bồ-tát
Phật pháp hơn hết, tăng công đức
Hết thầy phải sinh tâm cung kính,
Cô có muốn an trụ chánh pháp
Và muốn xa lìa phi pháp không
Tán dương công đức biển vô biên
Có sinh yêu thích, tôn trọng không?
Cô thấy kẻ khổ không chổ dựa
Có khởi tâm lành cứu giúp không
Cô thấy chúng sinh trong đường ác
Có sinh lòng thương rộng lớn không?
Với kẻ có sự nghiệp vẻ vang
Thật sự có sinh mừng vui không
Với những hiếp đáp trong chúng sinh
Có trụ tâm bình đẳng bỏ không?
Người có vì chúng sinh ngu tối
Cầu Bồ-đề, khai ngộ phải không
Vô biên biển kiếp tu các hạnh
Thân tâm có khởi mỗi mạt không?

Thái tử hỏi như vậy rồi; bấy giờ, bà mẹ là Thiện Hiện, liền đến trước Thái tử, tự mình trình bày:

–Đồng nữ này từ lúc mới sinh ra, đến khi trưởng thành, đã có những tướng lành công đức.

Rồi bà nói kệ rằng:

Nay nhân Thái tử khéo muốn nghe
Đã hỏi con tôi những nhân duyên
Từ lúc mới sinh đến trưởng thành
Đủ đức trang nghiêm; tôi nói đây:
Năm xưa, ngày thái tử ra đời
Con tôi cũng sinh từ hoa sen
Các căn thanh tịnh, tướng viên minh
Thân sắc trang nghiêm và đầy đủ.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Mùa Xuân, ta đi dạo xem cảnh
Vào vườn Sa-la, đẹp nhất kia
Thấy các hoa cây cỏ mới sinh
Trăm chồi cây thuốc đều tươi tốt
Có cây lạ nở hoa nhiều sắc
Phát ánh sáng như mây năm màu
Ong bay đến, chim cùng nhau hót
Nghe được, hết lo, tâm vui sướng
Tám trăm thể nữ cùng đi dạo
Dung nghi đoan chánh, chiếm tâm người
Ăn mặc, đẹp, quý phái, trang nghiêm
Bàn bạc vịnh ca thật tuyệt diệu
Vườn có ao tắm, trang hoàng báu
Tên là Chủng chủng liên hoa tràng
Ta cùng thể nữ đến bên ao
Trải hoa đầy đất làm nhiều tòa
Mùi thơm thanh tịnh ở trong ao
Bổng sinh hoa sen báu ngàn cánh
Đài hoa bằng vàng Diêm-phù-đàn
Lưu ly là cọng, lá ma-ni
Nhị hoa đầy báu và hương tốt
Tất cả phóng ra ánh sáng lớn
Chúng sinh mà thấy chắc sinh nghi,
Ban đêm sao có mặt trời chiếu
Hết đêm mặt trời bắt đầu mọc
Ánh sáng chiếu đến, nở hoa sen
Hoa phóng ánh sáng, phát diệu âm
Là tướng đồng nữ lúc mới sinh
Khi ta thấy báu của nhân gian
Theo hoa sen ấy mà sinh ra.
Xưa tu tịnh nghiệp đều không thiếu
Hiện nay quả tốt được sáng tròn.
Tóc màu lưu ly, mắt sen xanh
Khuôn mặt đoan nghiêm, ánh sắc vàng
Hoa vòng lọng báu thật trang trọng
Điềm lành trong sạch màu hoa sen
Cơ thể các phần đều đầy đủ
Tướng tốt soi sáng không gì bằng
Ngồi trong hoa báu đáng uy nghiêm
Giống như pho tượng vàng tịnh diệu
Các lỗ chân lông ở khắp thân
Hết thấy tiết mùi hương Chiên-đàn
Trong miệng luôn có mùi sen xanh
Lời nói âm vang như Phạm thiên
Hoặc khi mỉm cười, khi giảng nói

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Giống âm thanh tốt của nhạc trời
Đấy là nữ báu hiếm thế gian
Hạng thấp kém chẳng thể nào được!
Ta xem thế gian không có người
Chịu được con tôi, làm chủ nó
Với hàng công đức tướng đoan nghiêm
Nguyện mở tâm thương thu nhận cho
Con tôi không dài cũng không ngắn
Lại cũng không lớn, không nhỏ vụng
Các phần của thân đều trang nghiêm
Các tướng quý báu, không chê xấu
Các tài nghệ có ở thế gian
Phép: Văn, toán, in, pháp công xảo
Ngôn từ, ngâm đọc đều trong, diệu
Mong bậc Nhân tôn thương nhận cho.
Cũng hiểu được hết các phép binh
Kỹ thuật cung kiếm đều thông thạo
Khéo hòa tranh tụng, bằng tâm Từ
Nghe danh, mến đức thấy điều phục
Do kiếp trước thắng hạnh viên mãn
Hết thấy công đức, tự trang nghiêm
Ai thấy cũng mừng vui không chán
Mong bậc Nhân tôn thương nhận cho.
Tất cả những bệnh chúng sinh mang
Biết được nguyên nhân, làm tăng giảm
Tùy bệnh dùng thuốc không lầm lẫn
Khiến cho các khổ đều tiêu diệt.
Hết thấy lời pháp cõi Diêm-phù
Âm thanh chuyển đến vô lượng chủng
Tên, lời nói, cách dạy: Bất đồng
VẬY mà tất cả thông đạt được
Các loại âm nhạc trong thế gian
Ca, múa, kịch, vui chơi, khen vịnh
Ngôn từ, biện luận, vừa tâm người
Khiến ai được thấy đều vui vẻ.
Oai nghi tề chỉnh, có phép tắc
Giữ, bỏ, tới, lui luôn đúng cách
Nhiễm mà không nhiễm các chúng sinh
Nhờ có tâm Từ nên không đắm
Từ từ thấu rõ tâm không loạn
Các căn vắng lặng không khiếm khuyết
Miệng, thân luôn tu hành trí tuệ
Tội lỗi con tôi đều xa lìa
Nó đã tạo được nhiều công đức
Nó quý tất cả sự tu trì

Nên biết, nhân gian nó là báu
Mong mau rủ tâm thương nhận cho
Tâm này không ganh tỵ, keo kiệt
Không ham dục, cũng không tham sân
Tư chất thẳng, nhu; tánh điều hòa
Nói năng dịu ngọt, không hung bạo
Cung kính hết thấy các tôn trưởng
Chuyên cầu công đức, chí không đời
Đối với Phạm hạnh, rất kiên trì
Cúi mong Từ bi thương nhận cho.
Thấy người già, yếu suy, bệnh nặng
Sống khổ nghèo chịu nhiều ách nạn
Không chủ, không bà con nương tựa
Thường phát tâm thành đốc cứu hộ
Không nghĩ riêng mình được yên vui
Mà đem lợi ích chúng sinh mừng
Dùng công đức đó, tâm trang nghiêm
Cuối cùng sẽ được lẽ chân thật
Đi đứng nằm ngồi, không buông thả
Tịch tĩnh, im lời luôn ứng hợp
Chưa từng một niệm bỏ chúng sinh
Làm cho người thấy càng tôn trọng.
Đối với tất cả chỗ chúng sinh
Không khởi tâm phàm phu cấu nhiễm
Thấy người đủ đức và Từ bi
Thường vui, gần gũi không chán đủ
Tôn trọng khắp các Thiện tri thức
Xa lìa hết thấy ác tri thức
Tâm chẳng cạnh tranh, chỉ tu hành
Nghĩ trước mới làm, không lầm lỗi.
Không oán hận với khắp tất cả
Chỉ tu các phước trang nghiêm thân
Trí tuệ nhân gian không gì bằng
Nữ này đáng dâng cho thái tử!

